

Прѣдъ египтянитѣ отиваше единъ турски стрѣлковни баталионъ: въ този редъ тѣ се вдигнаха въ обходъ на руското крило . . . . . и скоро нагазиха въ блатисто-гористата зона. Разположенитѣ не далечъ отъ нея неприятелски стрѣлци прѣсрѣщнаха турскитѣ солдати съ най-смъртоносенъ, убийственъ огънь! При все това, авангардниятъ баталионъ не отстъпи макаръ че жестоко пострада. Египетскитѣ офицери, като видѣли, че обхода става несполучливъ и че е невъзможно да се отива напредъ, заповѣдали отдърпване назадъ; всичкото прѣдприятие, като лошо организирано, рухна, а бѣдниятъ маршалъ Мехмедъ-Али за винаги изгуби случая да поправи репутацията си.

Обаче, какво искаха да обходятъ при Черковна? Кого?

— Флангътъ!

— Но чий флангъ? На кого флангътъ?

— На една дивизия, не повече.

— А послѣ?

— Това е всичко; но ако би се сполучило съ маневра срѣщу руското дѣсно крило, то щѣше да бжде потрѣбно да се дигне напредъ всичката останала наша армия. За това именно необходимо бѣше да бждемъ съсредоточени и да прѣминемъ Янтра; сега пъкъ ние нѣмахме никакъвъ понтоненъ паркъ. Отъ друга страна, най-сетнѣ, даже и ако бихме прѣминали рѣката, тази наша растяната линия, която състоеше отъ многочисленни но разхвърляни дивизии, отново би се намѣрила лице съ лице срѣщо една нова линия, нова завѣса, — тъй като, всичкитѣ рѣки, които текатъ въ тази частъ на България, сж перпендикулярни на Дунава и, слѣдователно, паралелни една на друга, тъй че вмѣсто да обходимъ *вфронтно* ние щѣхме да бждемъ обходени.